

DANIŞTAY KARARLARI

Danıştay 3. Dairesi

Tarih : 20.06.2012

Esas No : 2010/5021

Karar No : 2012/2585

2577 s. İYUK Md. 7

DÜZELTME-ŞİKAYET BAŞVURUSUNUN ZİMNEN REDDİ HALİNDE DAVA AÇMASÜRESİ

Düzeltilme-şikayet başvurusunun zimnen reddine ilişkin işleme karşı davanın zimmi ret süresinden itibaren 30 gün içinde açılması gerektiği hk.

Davanın Özeti: Davacı adına, 2004 ve 2008 yıllarının muhtelif dönemlerine ilişkin beyannamelerin elektronik ortamda verilmemesi nedeniyle kesilen özel usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle yapılan düzeltme-şikayet başvurusunun zimnen reddine ilişkin işleme karşı açılan davayı; 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 7. maddesinin 1. bendinde dava açma süresinin, özel kanunlarında ayrı süre gösterilmeyen hallerde Danıştayda ve idare mahkemelerinde altmış ve vergi mahkemelerinde otuz gün olduğunun hükme bağlandığı, davacının şikayet başvurusunun zimnen reddine ilişkin işleme karşı açılan davada mahkemece dava açma süresinin tespit edilememesi nedeniyle dilekçenin reddine karar verildiği, yenilenen dilekçede davalı idarenin kayıtlarına 16.03.2009 tarihinde giren başvurunun zimnen reddedilmesine ilişkin işleme karşı dava açıldığının belirtildiği, zimni ret süresi olan 15.05.2009 tarihinden itibaren 30 gün içinde bir başka ifadeyle 14.06.2009 gününe kadar dava açılması gerektiği, ancak davanın 17.11.2009 tarihinde açıldığının anlaşıldığı gerekçesiyle süre aşımı yönünden reddeden Vergi Mahkemesinin kararının; işlemin hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenmiştir.

Karar: Dayandığı hukuki ve kanuni nedenlerle gerekçesi yukarıda açıklanan Vergi Mahkemesi kararı, aynı gerekçe ve nedenlerle Dairemizce de uygun görülmesi olup, temyiz istemine ilişkin dilekçede ileri sürülen iddialar sözü geçen kararın bozulmasını sağlayacak durumda bulunmadığından, temyiz isteminin reddine ve kararın onanmasına, oybirliğiyle karar verildi.

Yargıtay 17. Hukuk. Dairesi

Tarih : 07.06.2012

Esas No : 2012/1406

Karar No : 2012/7467

DAVA DİLEKÇESİNDE TALEBİN AÇIK OLMAMASI

Dava dilekçesi içeriğinden davacının talebinin ne olduğunun açık ve net bir şekilde anlaşılabilmesi halinde, mahkemece davacı tarafa isteğinin ne olduğunun açık ve net bir şekilde açıklanması ve ondan sonra karar verilmesi gerektiği hk.

İstem Özet: Davacı vekili davalı (A) Ltd. Şti.'nin müvekkiline kamu borcu bulunduğunu bu şirketin diğer davalı şirket içerisinde eritilerek yok edildiğini, bu nedenle her iki şirketin tek tüzel kişilik üzerinden faaliyetini sürdürdüğünün, her iki kurum arasındaki devrin yapıldığına ilişkin hukuki ilişkinin varlığının ve her iki şirketin tüm amme borcundan müteselsilen sorumlu olduklarının tespitine karar verilmesini talep etmiştir.

Mahkemece eda davası açılması mümkün olan hallerde tespit davası açılmayacağı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiş; hüküm, davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Karar: Mahkemece davanın reddine karar verilmiş ise de yapılan araştırma ve inceleme hüküm vermeye yeterli bulunmamaktadır. Davacı vekili dava dilekçesinde müvekkilinin davalı (M) Ltd. Şti.'nden olan alacağı için hakkında icra takibi başlattıklarını, alacağın tahsil edilemediğini, ancak borçlu şirketin varlıklarının diğer davalı şirkete devredilip borçlu şirket varlıklarının eritildiğini öne sürerek her iki şirket faaliyetinin tek tüzel kişilik içinde sürdürüldüğünün, iki şirket arasında devir yapıldığını ve her iki şirketin amme borcundan müteselsilen sorumlu olduklarının tespitine karar verilmesini talep etmiştir. Mahkemece eda davası açılması mümkün olan hallerde tespit davası açılmasında hukuki yarar bulunmadığından davanın reddine karar verilmiştir. Dava dilekçesi içeriğinden davacının talebinin aslında 6183 sayılı Yasa uyarınca borçlu şirket hakkında yapılan icra takibi sonucu alacağın tahsil edilmediği, bu nedenle şirket mal varlığı ile diğer varlıklarının üçüncü kişi konumunda olan davalı (A) Ltd. Şti.'ne devrinin iptaline ilişkin olduğu anlaşılabilir ise de davacı tarafın hangi yasa maddesi uyarınca iptal istediği ve borçlu davalının hangi tasarruflarının iptal edilmesi gerektiği hususu yeterince açık olmadığı da görülmektedir. Talep sonucu açık değilse, 1086 sayılı HUMK'nun 75/2 (6100 sayılı HMK'nın 31.) maddesi uyarınca mahkemenin davacı tarafa talep sonucunu açıklattırması gerekir. Bu madde hükmünde, hakim müphem ve mütenakız gördüğü iddia ve sebepler hakkında izahat isteyebilir denilmekte ise de bunu sadece hakime tanınan bir yetki şeklinde değil, aynı zamanda hakime verilen bir görev olarak anlamak gerekir. Somut olayda mahkemece davacının isteğinin ne olduğunun açık ve net bir şekilde belirlenmesi için açıklama yapılmasına izin verilmeden davanın reddine karar verilmiştir. Bu durumda mahkemece davacı tarafa 1086 sayılı HUMK'nın 75/2 (6100 sayılı HMK'nın 31.) maddesi uyarınca davacı tarafın isteğinin ne olduğu, davayı 6183 sayılı Yasa'nın 24 ve devamı maddelerine dayalı tasarrufun iptali davası mı yoksa salt, tespit davası olarak mı açıklarının açık ve net bir şekilde açıklattırılması ondan sonra taraf delillerinin toplanması ve hasil olacak sonuca göre bir karar verilmesi gerekirken yazılı olduğu üzere davanın reddine karar verilmiş olması doğru bulunmamıştır.

Davacı vekilinin temyiz itirazları yerindedir, kabulü ile hükmün yukarıda açıklanan nedenlerden ötürü bozulmasına oybirliğiyle karar verildi.

Danıştay 9. Dairesi

Tarih : 23.05.2012

Esas No : 2008/7281

Karar No : 2012/2865

VUK Md. 359

DÜZENLENEN FATURALARIN SAHTE OLDUĞU KONUSUNDA SOMUT TESPİTLERİN GEREKLİLİĞİ

Bir mükellefin alışlarının bir kısmının veya tamamının sahte olmasından hareketle satışlarında sahte olduğu sonucuna ulaşılacak suretiyle yapılacak yorumun, ticari yaşamın gerçekleriyle örtüşmediği gibi iyi niyetli mükellefleri de zor durumda bırakacağı; bir mükellefin vergi ile ilgili sorumluluklarını yerine getirmeyerek yasal olmayan fiillerden doğan mali sonuçlardan iyi niyetli ve olayla irtibatlı olup olmadığı somut olarak ortaya konulmadan bir başka mükellefi sorumlu tutmanın hukukun temel ilkeleriyle bağdaşmayacağı; düzenlenen faturaların sahte veya muhteviyatı itibarıyla yanıltıcı olduğu hususunun açık ve somut şekilde ortaya konulması gerektiği hk.

İstemin Özeti: Davacı hakkında bir kısım alışlarını sahte faturalarla belgelendirdiği yolunda düzenlenen vergi inceleme raporuna istinaden 2002/Ocak-Mart dönemlerine ilişkin olarak re'sen tarh edilen üç kat vergi ziyai cezalı katma değer vergisi ile kesilen özel usulsüzlük cezasının terkinin istemiyle açılan davayı, dosyanın incelenmesinden, davacının sahte fatura aldığı iddia edilen (...) Vergi Dairesinin (...) vergi numaralı mükellefi (...) Ltd. Şti. hakkında düzenlenen 04.10.2006 tarih ve VDNR-2006-... sayılı vergi tekniği raporu ile aynı Vergi Dairesinin (...) vergi numaralı mükellefi Tasfiye Halinde (...) Ltd. Şti. hakkında düzenlenen 13.04.2007 tarih ve VDNR-2007-... sayılı vergi tekniği raporu ve eklerinin incelenmesi sonucu adı geçen mükellefler tarafından düzenlenen ve davacının kayıtlarına yansıtılmış olduğu faturaların gerçek bir mal teslimi ve hizmet ifasına dayanmadığı sonucuna varıldığından dava konusu cezalı tarhiyatta hukuka aykırılık bulunmadığı, özel usulsüzlük cezası kesilebilmesi için, 213 sayılı Kanun'un aradığı şartların olayda gerçekleşmediğinin anlaşıldığı gerekçesiyle cezalı tarhiyata ilişkin kısmı yönünden reddeden, özel usulsüzlük cezasına ilişkin kısmı yönünden kabul eden Vergi Mahkemesinin kararının; davacı tarafından, dava konusu cezalı tarhiyatın terkinin gerektiği, davalı idare tarafından ise, kesilen özel usulsüzlük cezasının hukuka uygun olduğu ileri sürülerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Davacı hakkında düzenlenen vergi inceleme raporuna istinaden 2002/Ocak-Mart dönemlerine ilişkin olarak re'sen tarh edilen üç kat vergi ziyai cezalı katma değer vergisi ile kesilen özel usulsüzlük cezasının terkinin istemiyle açılan davayı kısmen kabul eden kısmen reddeden vergi mahkemesi kararının taraflarca aleyhlerine olan hüküm fıkraları yönünden temyizden incelenerek bozulması istenilmektedir.

Davalı idare tarafından temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, vergi mahkemesi kararının özel usulsüzlük cezasına ilişkin hüküm fıkrasının bozulmasını gerektirecek nitelikte görülmemiştir.

Davacının vergi mahkemesi kararının cezalı katma değer vergisine ilişkin hüküm fıkrasına yönelik temyiz isteminin incelenmesine gelince,

3065 sayılı Katma Değer Vergisi Kanunu'nun 29. maddesinin (a) bendinde; mükelleflerin, yaptıkları vergiye tabi işlemler üzerinden hesaplanan katma değer vergisinden kendilerine yapılan teslim ve hizmetler dolayısıyla hesaplanarak düzenlenen fatura ve benzeri vesikalarda gösterilen katma değer vergisini indirebilecekleri belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 3. maddesinin (B) bendinde ifade edildiği üzere vergilendirmede vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti esastır. Bu kuralın gereği olarak yükümlülerin Katma Değer Vergisi Kanununun yukarıda sözü edilen 29. maddesi hükmünden yararlanabilmelerinin ön şartı fatura ve benzeri vesikalarda gerçeği yansıtmasıdır. Bu madde hükümlerine göre mal alışları nedeniyle yüklenilen katma değer vergilerinin indirim ve iade konusu yapılabilmesi için faturaların gerçek bir mal alım satımı karşılığı düzenlenmesi gerekmektedir.

Anılan madde hükümlerinin değerlendirilmesinden, vergilendirme işlemi yapılırken, Kanuna uygun olarak biçimlendirilen muamelelerin bu biçimselliğinin ötesine geçilerek, muamelenin tarafları arasında oluşan maddi ve hukuki ilişkinin gerçek mahiyetinin araştırılması gerektiği sonucuna ulaşılmaktadır. Kanun, gerçek mahiyetin ortaya çıkarılmasında yemin hariç her türlü delile izin vermiştir. Bu deliller, tarafların ikrarı, vergiyi doğuran olayla ilişkisi doğal ve açık bulunan tanık ifadesi, muamelenin taraflarının ekonomik ve ticari konuları, işyerlerinin durumu, arandığında bulunup bulunamamasına ilişkin tespitler olabilir.

Gerçekleşmemiş teslim ve hizmetler dolayısıyla katma değer vergisi ödenmesi ve bunun sonucu olarak da bir vergi indirimi sözkonusu olamayacağından, vergi indirimine dayanak teşkil eden faturaların gerçeği yansıtıp yansıtmadığının ortaya konulması icap eder.

(...) Vergi Dairesi Müdürlüğünün (...) vergi numaralı mükellefi (...) Ltd. Şti. hakkında düzenlenen 04.10.2006 tarih ve VDNR-2006-... sayılı vergi tekniği raporunun incelenmesinden, anılan şirketin her hangi bir mal alım satımı olmadan, komisyon karşılığında fatura alıp verdiği yolundaki bir ihbar üzerine (...) Emniyet Müdürlüğünce yapılan arama sonucunda bu şirketin fatura ve belgelerine el konulduğu, bu şirketin tarh dosyasında yapılan inceleme sonucunda 10.07.1997 tarihinde mükellefiyet tesis ettirdiği, 20.02.2001 tarihinde şube açtığı, bu şubesini 31.05.2001 tarihinde kapattığı, 2001, 2002 ve 2003 takvim yıllarına ilişkin defterlerini tasdik ettirdiği, belgelerini anlaşmalı matbaada bastırdığı, 2001 yılı için 4811 sayılı Yasadan yararlandığı, 2001, 2002 ve 2003 yıllarına ilişkin kurumlar, muhtasar, geçici vergi ve katma değer vergisi beyannamelerini verdiği, 2001 yılında 7.604.624.467.000 TL, 2002 yılında 7.588.942.690.000 TL, 2003 yılında 7.137.291.100.000 TL toplam katma değer vergisi matrahı beyan ettiği, bu şirketin mal alış faturaları üzerinde yapılan inceleme sonucunda, 2001 yılında 7.343.017.731.700 TL, 2002 yılında 6.989.451.414.000 TL, 2003 yılında ise 6.832.038.737.000 TL toplam alışının, (katma değer vergisi hariç) haklarında sahte fatura düzenlediği yolunda rapor bulunan veya gerçek faaliyeti olmadığına dair tespit bulunan mükelleflerden temin edildiği, küçük miktardaki mal alışlarının ise gerçeği yansıttığı, buna göre şirketin kar marjının 2001 yılında % 1,2, 2002 yılında % 1,9, 2003 yılında ise % 2,5 olduğunun tespit edildiği, bu şirketten alınan fatura bedellerinin yükümlü tarafından kısmen çek ile kısmen nakit olarak ödendiği tespitlerine dayanılarak (...) Ltd. Şti.'nin davacıya düzenlediği belgelerin sahte olduğu sonucuna varıldığı anlaşılmaktadır.

(...) Vergi Dairesinin (...) vergi numaralı mükellefi Tasfiye Halinde (...) Ltd. Şti. hakkında düzenlenen 13.04.2007 tarih ve VDNR-2007-... sayılı Vergi Tekniği Raporunda ise; 13.12.2001 tarihinde mükellefiyet tesis ettirdiği, işe başlamanın saptanması amacıyla düzenlenen yoklama fişinde, işyerinin kiralık olup işçi çalıştırmadığı, işyerinde 20 ton emtia bulunduğunun görüldüğü, ancak bu emtiaya ilişkin alış faturasının ibraz edilmediği, davacı şirketin adres değişikliğinden sonra düzenlenen 07.03.2003 tarihli yoklamada, işyerinde 40.000.000.000 TL emtia bulunduğunun görüldüğü, 26.12.2003 tarihinde yapılan yoklamada da, 2 işçi çalıştırdığı ve 10.000.000.000 TL emtia bulunduğu, şirket tasfiyeye girmiş olmasına rağmen şirket müdürü, ortakları ve tasfiye memurunun adreslerinde bulunmadığı, şirket ortaklarının aynı zamanda (...) Ltd. Şti.'nin de ortağı olduğu, ayrıca ortaklardan (HS)'nin her iki şirketin faaliyet konusu ile ilgili olarak mükellefiyet tesis ettirdiği, bu şekilde anılan şahıs ve firmalar tarafından sahte fatura organizasyonu oluşturduğu, mükellefin B formlarını boş olarak vermesine rağmen haklarında sahte ve muhteviyatı itibariyle yanıltıcı belge düzenledikleri yolunda vergi inceleme raporu bulunan mükelleflerden alışlarının olduğunun saptandığı, tahakkuk eden vergi borçlarının ödenmemiş olduğu, bu hususların değerlendirilmesinden adı geçen mükellef tarafından düzenlenen faturaların tamamına yakın kısmının gerçek bir emtia satışını ifade etmediği, cüz'i de olsa bir kısım gerçek satışları olduğu yolunda rapor düzenlendiği sonucuna varıldığı görülmektedir.

Ticar yaşamda malı satın alan mükellefin, malı satanın, vergi ile ilgili yükümlülüklerini yerine getirip getirmediği hususunda bilgi sahibi olması, bir başka deyişle, bir mükellefin katma değer vergisi beyannamelerini verip vermediği, hasılatının ne kadar olduğu, kullandığı belgelerin (şekil şartlarının doğru olması kaydıyla) vergi dairesinin izniyle

bastırılıp bastırılmadığı konularında diğer mükelleflerin bilgisinin olmaması olağan bir durumdur. Esasen vergi mevzuatında bu düşüncenin aksine bir hüküm olmadığı gibi Vergi Usul Kanunu'nun "Vergi Mahremiyeti" başlıklı 5. maddesi de bu düşüncüyü destekler niteliktedir. Sahte fatura kullanan mükellefler arasında; alış ve satışlarını sahte fatura ile belgelendirerek tamamen sahte fatura komisyonculuğu yapan mükelleflerin yanısıra, maliyetlerini yükseltmek ve daha az katma değer vergisi ödemek amacıyla, sadece sahte mal alış faturası kullanan mükellefler de vardır. Bu nedenle bir mükellefin alışlarının bir kısmının veya tamamının sahte olmasından hareketle satışlarının da sahte olduğu sonucuna ulaşılmak suretiyle yapılacak yorum, ticari yaşamın gerçekleriyle örtüşmediği gibi iyiniyetli mükellefleri de zor durumda bırakacaktır. Bir mükellefin vergi ile ilgili sorumluluklarını yerine getirmeyerek yasal olmayan fiillerinden doğan mali sonuçlardan iyiniyetli ve olayla irtibatı olup olmadığı somut olarak ortaya konulmadan bir başka mükellefi sorumlu tutmak hukukun temel ilkeleriyle bağdaşmayacaktır.

Olayda, her ne kadar (...) Ltd. Şti. ve Tasfiye Halinde (...) Ltd. Şti. hakkında yapılan tespitlere göre, anılan şirketlerin sahte fatura düzenlediği konusunda kuşklar bulunmakta ise de, anılan şirketlerin düzenlediği tüm faturaların sahte olduğu şeklinde bir genelleme yapılması mümkün olmayıp, anılan şirketlerin davacı adına düzenlediği faturaların sahte ve muhteviyatı itibarıyla yanıltıcı olduğu hususunun açık ve somut bir şekilde ortaya konulması gerekmektedir. Yukarıda belirtilen tespitlerde, beyannameleri verdiği, faturalarını anlaşmalı matbaaya bastırıldığı anlaşılan, (...) Ltd. Şti.'nin faaliyetinin olup olmadığı, işyerinde ticari emtiasının bulunup bulunmadığı hususlarında, ihtilafı yılda yapılmış yoklamaların bulunmaması, bunun yanısıra Tasfiye Halinde (...) Ltd. Şti. hakkında düzenlenen yoklama tutanaklarının incelenmesinden, şirketin faaliyetine devam ettiği, işyerinde alım satımını yaptığı emtiasının bulunduğu ve işçi çalıştırdığının görülmesi karşısında, anılan şirketlerin davacı adına düzenlediği faturaların sahte olduğu sonucuna varılması varsayıma dayalı bir yaklaşım olacaktır.

Bu durumda, davacı şirkete fatura düzenleyen (...) Ltd. Şti. ile Tasfiye Halinde (...) Ltd. Şti. hakkında düzenlenen vergi tekniği raporlarında mükelleflerin davacıya düzenlediği faturaların sahte olduğu konusunda somut bir saptama bulunmadığından, vergi mahkemesi tarafından, davanın cezalı tarhiyata ilişkin kısmının reddine karar verilmesinde isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle davalı idare temyiz isteminin reddine, davacı temyiz isteminin kabulüne Vergi Mahkemesinin kararının cezalı katma değer vergisine ilişkin hüküm fıkrasının bozulmasına, özel usulsüzlük cezasına ilişkin hüküm fıkrasının onanmasına, oybirliğiyle karar verildi.

Yargıtay 22. Hukuk Dairesi

Tarih : 06.12.2011

Esas No : 2011/10824

Karar No : 2011/6789

4857 s. İş K. Md. 18, 21

**İŞE İADE DAVASI SONUCU İŞE BAŞLATILMAYAN
İŞÇİYE İHBAR TAZMİNATI ÖDENİP
ÖDENMEYECEĞİ**

İşe iade davası sonucu işe başlatılmayan işçiye geçersiz sayılan fesih bildirim ile bildirim süresi verilmemiş veya bildirim süresine ait ücret peşin ödenmemişse ihbar tazminatının ödenmesi gerektiği; ihbar öneli verilmiş veya önele ait ücret peşin ödenmiş ise ihbar tazminatının ödenmesi gerekmeyeceği hk.

İstemin Özeti: Davacı işçi, iş sözleşmesinin geçerli neden olmadan feshedilmesi üzerine açtığı işe iade davasının lehine sonuçlandığını, davalı işverene süresinde başvurduğu halde işe başlatılmadığını belirterek ihbar tazminatının davalıdan alınmasına karar verilmesi isteğinde bulunmuştur.

Davalı işveren, davacının iş sözleşmesinin usulüne uygun önel verilerek feshedildiğini, işe başlatmama tazminatının ödendiğini belirterek davanın reddine karar verilmesini talep etmiştir.

Mahkemece feshin geçersizliğine ilişkin verilen kararın kesinleşmesinden sonra davacının süresinde başvurusuna rağmen işe başlatılmadığını, davacıya daha önce ihbar öneli kullanılmış ise de, işe iade kararı ile yapılan feshin geçersiz sayılması nedeni ile ihbar önelinin hükümsüz kaldığı gerekçesi ile ihbar tazminatı isteğinin kabulüne karar verilmiştir.

Karar davalı işveren tarafından temyiz edilmiştir.

Karar: İhbar öneli verilerek iş sözleşmesi feshedilen ve fesih bildirimine itiraz davası lehine sonuçlandırıldığı halde işe başlatılmayan işçiye ihbar tazminatının ödenmesinin gerekip gerekmediği uyuşmazlık konusudur.

4857 sayılı İş Kanunu'nun "Geçersiz Feshin Sonuçları" başlığını taşıyan 21. maddesinin Birinci ve İkinci fıkralarında işçinin işe başlatılmaması halinde ödenmesi gereken tazminat belirtilmiş; Üçüncü fıkrasında ise kararın kesinleşmesine kadar işçinin çalıştırılmadığı en çok dört aylık ücret ve diğer haklar düzenlenmiştir. Maddenin dördüncü fıkrasında işçinin işe başlatılması halinde varsa peşin ödenen ihbar ve kıdem tazminatının işçiye yapılması gereken ödemelerden mahsup edileceği belirtildikten sonra devamında "İşe başlatılmayan işçiye bildirim süresi verilmemiş veya bildirim süresine ait ücret peşin ödenmemişse, bu sürelerle ait ücret tutarı ayrıca ödenir" hükmüne yer verilmiştir. Buna göre işçiye geçersiz sayılan fesih bildirim ile bildirim süresi verilmemiş veya bildirim süresine ait ücret peşin ödenmemişse ihbar tazminatının ödenmesi gerekecektir. Bir başka anlatımla, ihbar öneli verilmiş veya önele ait ücret peşin ödenmiş ise ihbar tazminatının ödenmesi gerekmeyecektir.

Geçersizliğine karar verilen fesih bildirim ile işçiye daha önce usulüne uygun olarak verilmiş olan ihbar önellerine geçerlilik tanınması İş Kanunu'nun sözü edilen açık hükmü gereğidir. Bu nedenle davacı işçinin ihbar tazminatı talebinin yerindeliği kabul edilemez. Gerçekten mahkeme veya özel hakem tarafından belirlenen tazminatı ödemeyi göze alıp, işçiyi işe başlatmama yolunu tercih eden işverene ihbar öneli tanınmasını istemek işin mahiyeti ile bağdaşmamaktadır.

Somut olayda, davalı işverence daha önce davacıya usulüne uygun olarak ihbar öneli verilmiş olup, feshin geçersizliğine karar verildikten sonra işe başlatılmayan davacıya İş Kanunu'nun 21. maddesinin dördüncü fıkrası uyarınca tekrar ihbar öneli verilmesine gerek olmadığından ihbar tazminatı isteğinin reddine yerine yazılı gerekçe ile kabul hatalı olmuştur.

Temyiz olunan kararın yukarıda yazılı sebepten bozulmasına, oybirliği ile karar verildi.